

## KROKOVY DCERY

„Dobré ranko, Libuš,“ pravila Kazi a dívala se podezíravě po sestře. „Copak to zase u vás dneska v noci bylo, takovej rambajz, neoslavoval Přemysl výročí zatnutí otky?“

„Ale kdepak, holka,“ mávla Libuše otráveně rukou a opravila si čelenku, která jí stále padala z čerstvě udělané trvalé. „Ne a ne ho odnaučit, aby mi do obýváku nechodil v těch lýčených střevících. Láme se to, neřád, nadělá se s tím, nestačím luxovat. Co se mu nadomlouvám, nevysvětluju, málo platný. Najednou ho to popadne a že prý je bude nosit. Aby prý bylo vidět, že nezapomíná, z čeho vzešel a takový hlouposti, co obvykle vykládá na shromáždění starců.“

„No jo, je před volbami, ten můj má taky mimořádně bláznivý řeči,“ souhlasila Kazi.

„Mne ale rohlíkem neopije,“ horlila Libuše, „já na to nemám náladu. Včera si navíc vymyslel, že ruchadlo se dá do pracovny a upraví na květinový stolek, prý je to teď ve světě velká móda a kam by že to vedlo, aby si sousedi povídali, že český kníže je nemoderní a nejde s dobou. A už ho táhl! Tak, jak bylo z pole zaneřáděný! Tak jsem se trochu rozčílila. A on se nedal, to víš, mužský, musí mít vždycky poslední slovo a vždycky pravdu a všude byl a všemu rozumí. Začal mi vyčítat, že jsem se ve svých věštbách nezmínila o tom, kde bude hospoda U Fleků a jak on prý mezi chlapy vypadá? Tak jsme trochu diskutovali.“

„Jako ten můj,“ stěžuje si s potěšením Kazi. „Stejní blázni. Nedávno měl tři neděle za sebou k obědu kuře a už začal mít řeči. Tak jsem mu řekla: Když jsi tak chytřej, jdi a stoupni si do fronty na maso sám, já tam nepůjdu. Posledně jsem promrzla a bolí mne ledviny, ani čaj od Tetky nepomáhá. Nemám na to čas ani náladu ani chuť! A on, že prý jsou to samý výmluvy a řečnil a řečnil, pak se sebral, odešel do lesa a za chvíli přitáhl - - celého kance! Na zádech! Ještě živýho! Myslela jsem, že mne trefí šlak. Jak já se lekla, holka. Povídám: Bivoji, kdypak jsi byl naposled u doktora? A on, že ženská je napřed nespokojená, když maso nemá a potom hned, když ho má. Tak už jsem neřekla nic a teď má dennodenně toho divočáka, ráno, v poledne, večer, týden po týdnu. Pořád maso. Už toho má dost, vidím to na něm, jak by si dal prosnou kaši nebo oukrop, ale tůhle! Zrovna ne! A on mlčí, protože ví, že bych mu to jaksepatří vysvětlila, kdyby se ozval. Já mám takovou zlost! A z toho kance snad ani neubývá. Mám dojem, že tam v komoře pořád visí celý. Nechtěla bys kousek?“

„Prosím tě, já to nemůžu, držím redukční dietu. Už jsem se nemohla dostat do věšebného roucha, samá pneumatika, samý sádlo. A Přemysl? Ten fajnovka? Napřed každé sousto očichá, jestli není cítit, kdepak vašeho tříměsíčního kance,

ten by mne hnál! Ale nabídni kousek Tetě, je taková hladová, k nám pořád chodí jako se podívat, co děti, ale jde jí o to, aby se zadarmo najedla, já do ní vidím.“

„No, ona si asi z toho důchodu moc dopřávat nemůže, to víš, ani neměla odpracovaná všechna léta, pořád marodila,“ snaží se sestru omluvit Kazi.

„To já vím, ale přesto mne ta její šetrnost někdy dost vytáčí. Nabídni jí to. Zbavíš se pár kil masa, u Tetky si šplhneš, stejně už musí brzy natáhnout bačkory, pořád naříká na neduhy, třeba ti víc odkáže.“

„Na to tak akorát čekám,“ směje se Kazi, „stará panna, copak ta mi může odkázat. A ke všemu, teta, dovedeš si představit ten notářský poplatek za každý hadřík? Víš, kolik se může po její smrti hlásit příbuzných, které ani neznáme? Vždyť ti naši chlapi, kudy chodí, tudy trousí semínka. Copak my víme? A já se mám handrkovat o nějaký otlučený hrnec, snad dokonce ještě s vypichovaným ornamentem, ne? Parádu žádnou nemá, a to její sídlo? Dej mi pokoj, vždyť by se to celý muselo přestavět, to by stálo grošíků! Dneska ti developeři neví, co si účtovat. Co my se jí s Bivojem nadomlouvali: Tetko, kup si družstevní garsonku, to je pro samotnou ženskou nejideálnější. Budeš to mít se vším pohodlím, žádné starosti, kdepak. Ani slyšet nechtěla. Že prý musí být mezi lidmi a v přírodě.“

„Žvaní,“ sekne jazykem Libuše, „já vím, co v tom je. Vojvoda ze sousední vsi tam za ní někdy chodí. A v garsonce v paneláku by to tak nešlo, to víš, tam je všechno slyšet, partaje by se staraly. A ona prý při tom – to mi říkal její souseď přes potok – ona prý při tom tak vejská, že je to slyšet široko daleko. On chodívá schválně poslouchat s partou chlapů a chechtají se tomu. Na tom jejím Tetíně je ticho jako po pěšině, služky si koupí za obnošenou suknici – a vidíš, přesto se to profláklo.“

„Libuš, Libuš,“ ozvalo se naléhavě nádvořím. „Kde zase vězíš?“

„A jéje, už mne zase shání,“ otráveně prohodí volaná, „mám já chvíli jen tak pro sebe? Pro svoji psýchu?“ a směrem k naléhání pravila: „Copak se děje, Přemysle, chceš snad poradit v panování?“

„Pojď sem, honem, honem,“ naléhá muž.

„Hoří snad? Nemůžeš se dočkat?“

„Nehoří, ale ty snad taky právě nevěstíš slávu Prahy nebo jo?“ odsekne Přemysl a nakloní se přes palisády, aby viděl, jaký naléhavý důvod zdržuje jeho ženu.

„Krobián, jako ten můj,“ sekne jazykem Kazi a raději jde po svých.

„Mamí,“ ozve se mezi škvírami hrazení kvílivý hlásek Nezamyslův. „Mamí, prosím tě, pojď sem. Táta nemůže najít na mapě Stadice a já to mám umět zítra

do zeměpisu.“

Sestry se ohlédly a významně na sebe mrkly. Po pár krocích se Libuše ještě obrátila:

„Ty, Kazi, poslyš, jak jsi to říkala o té garsonce? Berou ještě záznamy? A kolik to asi stojí, nevíš?“

„Patnáct,“ řekne Kazi, „a pokud bys měla moc naspěch, tak dvacet, tříadvacet, jak kde. Ale pak je to tutový. Počítám, že by se našly, ne?“

„Tak jo,“ vzdychne Libuše a jde hledat ty zatracené Stadice.